

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI TÁM

TRÚNG THUỐC MÊ QUẦN HÙNG BỊ BẮT

Phương Tú dứt lời liền xoay mình nhảy xuống xe. Hắn đưa mắt nhìn ra thì thấy Thiết kiếm đạo trưởng cầm ngang thanh kiếm đứng đó.

Nhà sư đứng tuổi cũng đã rút giới đao ở sau lưng ra.

Dư Dương tay cầm nhuyễn tiên.

Ba người đứng thành hình bán nguyệt chắn đường cổ xe.

Phương Tú thấy trong bọn chúng bốn người đây chỉ còn ba. Hắn chắc gã thiếu niên đã quay về báo tin và chỉ trong khoảnh khắc cường địch sẽ đuổi tới nơi. Hắn liền cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Viện thủ của các vị còn chưa tới ư ?

Thiết kiếm đạo trưởng ngắt lời :

- Phương viện chúa hãy thắng bọn bản đạo đi rồi hãy khoe khoang lỗ miệng cũng chưa muộn.

Đạo trưởng nói rồi vừa vung kiếm đâm ra vừa hỏi :

- Mười mấy tên đệ tử dưới trướng phái Võ Dương đều lọt vào tay Viện chúa. Hiện giờ bọn chúng ở đâu ?

Phương Tú vừa né tránh vừa phản kích hai chiêu rồi hỏi lại :

- Đạo trưởng muốn gặp bọn chúng ư ?

Thiết kiếm đạo trưởng vừa biến chiêu mau lẹ tấn công ba chiêu vừa hỏi :

- Bản đạo chỉ muốn biết bọn họ còn sống hay đã chết rồi ?

Phương Tú đáp :

- Tại hạ chắc thế nào cũng còn vài người sống. Hiện giờ bọn chúng đang ở trong Phương gia đại viện. Nếu đạo trưởng muốn gặp thì cứ tới Phương gia đại viện là thấy ngay.

Thiết kiếm đạo trưởng hỏi :

- Nghe nói Phương viện chúa dùng được vật khiến cho thần trí người ta mê man liều mạng cho mình. Chẳng hiểu chuyện ấy có thật không ?

Phương Tú đáp :

- Nếu đạo trưởng không tin thì thử coi cho biết.

Thiết kiếm đạo trưởng không nói gì nữa, vận toàn lực tấn công ráo riết hơn.

Nguyên Phương Tú định kéo dài thời gian để Hàn Đào tìm ra xem trong cổ xe có điều chi bí ẩn, nhưng Thiết kiếm đạo trưởng đánh rất quá, bức bách hắn phải dùng toàn lực đối phó.

Nhà sư đứng tuổi cùng Dư Dương thấy Thiết kiếm đạo trưởng tấn công một cách ráo riết, chẳng có chỗ nào kém thế nên không ra tay viện trợ mà chỉ đứng ngoài theo dõi cuộc chiến đấu.

Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã qua lại ngoài bốn chục chiêu.

Thiết kiếm đạo trưởng bỗng nổi lên tràng cười ha hả nói :

- Phương viện chúa tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, bản đạo đã tưởng bản lãnh cao cường đến thế nào !

Lão vừa cười vừa đánh liên ba tuyệt chiêu.

Phương Tú tuy gắng gượng đón đỡ được ba chiêu kiếm này, nhưng đã phát giác ra Thiết kiếm đạo trưởng võ công không phải tầm thường. Nếu còn đánh nữa vị tất địch nổi đối phương.

Dư Dương là một nhân vật bôn tẩu giang hồ lâu năm. Thấy xe rơm chuyển động, trong lòng rất lấy làm kỳ, liền lớn tiếng quát hỏi :

- Hàn nhị gia ! Các hạ không chịu xuống còn ở lại trong xe là có dụng ý gì ?

Hắn vừa quát vừa vung roi lên đập vào cổ xe.

Trong xe chất đầy rơm chằng chịt rất kỹ, chuyển động khó khăn.

Hàn Đào chưa kiếm được vật gì cất dấu trong đó đã bị Dư Dương vung roi quát tới xuyết nữa trúng đầu.

Hắn vừa kinh hãi vừa tức giận tung mình nhảy xuống.

Nhà sư đứng tuổi không chờ Dư Dương ra tay đã nhảy vọt lại trước, vung giới đao đánh với Hàn Đào.

Một tăng, một đạo là những nhân vật Thiếu Lâm cùng Võ Đang, võ công không phải tầm thường, phát huy những chiêu đao kiếm rất trầm trọng.

Hàn Đào cùng Phương Tú dần dần cảm thấy kém thế.

Lúc này Dư Dương đã chặt đứt giây cương trước cổ xe. Mấy con ngựa kéo xe liền chạy vọt đi.

Thiết kiếm đạo trưởng vừa ra chiêu cấp bách vừa lạnh lùng nói :

- Phái Võ Đang có rất nhiều người bị Giang Nam Song Hiệp bắt cầm tù. Bản đạo vẫn tưởng các vị là những nhân vật ba đầu sáu tay. Ngờ đâu chỉ có thế này.

Bỗng thấy mấy con tuấn mã chạy nhanh tới.

Phương Tú khẽ nói :

- Chúng ta lùi trở lại lên xe.

Hàn Đào gật đầu. Hai người đồng thời vung mạnh binh khí trong tay đánh ra bức bách cường địch phải lùi lại để nhảy vọt lên xe rơm.

Chúng chú ý nhìn ra thì hai con ngựa chạy tới đều có một nữ lang ngồi. Hai cô này là Quân Trung Phụng và Tần Nhi.

Hai con ngựa chạy tới gần cổ xe rơm thì dừng lại.

Tần Nhi chuyển động cặp mắt ngó hai người nói :

Hai vị cải trang thành lão nông, thật không khỏi có điều khuất tất hai vị quá.

Phương Tú cười lạt nói :

- Lão phu nuôi người từ nhỏ tới lớn, không ngờ thành ra nuôi ong tay áo.

Tần Nhi mỉm cười nói :

- Viện chủ nuôi đến mấy chục cô rồi lại đưa họ vào miệng cọp hết. Bao nhiêu người trong Phương gia đại viện, tiểu tỳ không nghĩ ra được ai là người cảm kích Viện chúa.

Phương Tú chuyển động mục quang nhìn thấy bốn mặt cỗ xe đều có người bao vây cả rồi.

Hàn Đào vừa vươn tay rung động bó cỗ phía trước xe và nói :

- Đại ca ! Bọn chúng đến đông rồi, chúng ta đừng liều mạng với họ nữa.

Phương Tú đứng trên nóc xe rơm, thấy Hàn Đào muốn rung động bó cỗ trước, liền tung mình nhảy xuống đứng trước xe.

Nguyên hấn đã vận dụng hết tâm lực để suy nghĩ về vụ này mà không sao nghĩ ra được. Hàn Kế Tín đã mai phục thần cơ gì trong cỗ xe rơm để lui quân địch ?

Hàn Đào tay mặt hết sức kéo mạnh một cái. Mớ cỗ kết ở trước mở ra.

Nguyên mớ cỗ này có giây buộc liền với rơm. Sau khi Hàn Đào giật mạnh mớ cỗ lên. Rơm rạ trên xe tung xuống như mưa. Bao nhiêu người vây quanh thấy vậy không khỏi ngạc nhiên cười thầm trong bụng, tự hỏi :

- Nếu Giang Nam Song Hiệp không địch nổi, chẳng lẽ tung hết rơm cỗ trên xe xuống là kháng cự được hay sao ?

Tần Nhi lộ vẻ nghiêm trọng khẽ bảo Quân Trung Phụng :

- Dưới đám rơm cỗ này nhất định có điều cổ quái.

Quân Trung Phụng hỏi :

- Phải chăng Tần cô nương bảo đuổi đồng rơm cỗ có người mai phục.

Tần Nhi đáp :

- Tiểu muội không rõ, nhưng nhất định có sự gì quỷ quái ở phía dưới.

Cô ngừng lại một chút rồi lớn tiếng hỏi :

- Cỗ xe của hai vị phải chăng do Hàn công tử an bài ?

Phần lớn rơm cỗ trên xe đã tung xuống rồi vẫn chưa thấy gì khác lạ.

Giang Nam Song Hiệp đang hồi hộp trong lòng, nghe Tần Nhi hỏi vậy.

Hàn Đào liền đáp :

- Đúng thế !

Hắn nói bằng một giọng hùng hồn tựa hồ mượn cơ hội này làm cho mạnh dạn thêm lên.

Tần Nhi vội lớn tiếng hô :

- Xin các vị hãy lùi lại 8 thước.

Thiết kiếm đạo trưởng cùng bọn Phi tiên thủ Dư Dương tuy không hiểu nàng hô lùi lại là có dụng ý gì, nhưng cũng theo lời lùi lại 8 thước.

Phương Tú khẽ hỏi :

- Nhị đệ ! Không hiểu dưới rơm cỗ có gì mai phục ?

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên nghe đánh đùng một tiếng như pháo ống lệnh.

Dưới đáy xe, một làn sáng bạc bay lên vọt ra tứ phía.

Lập tức mọi người ngửi thấy mùi u hương phảng phất.

Hàn Đào tức giận nói :

- Mình tưởng dưới đáy xe mai phục giáp binh thiết kỵ gì gì, té ra chỉ là một trái pháo ống lệnh. Chắc gã chuẩn bị như vậy để nghe tiếng nổ long trời lở đất rồi chạy tới tiếp ứng.

Phương Tú lắc đầu nói :

- Không phải đâu ! Nơi đây cách xa chỗ Kế Tín hàng chục dặm đường thì y có muốn cứu viện cũng không kịp được. Hỡi ơi ! Thằng nhỏ này dùng thủ đoạn cả với cha bác chẳng ?

Phương Tú vừa dứt lời, bỗng nghe bốn mặt nổi lên những tiếng huých. Cường địch tới tấp ngã ngựa.

Hàn Đào sững sốt nói :

- Đây là thuốc mê rồi.

Phương Tú nói :

- Đúng là thứ thuốc mê này chế tạo đặc biệt, chẳng những được lực mãnh liệt mà lại phát tác mau lẹ. Thằng nhỏ đó quả là một nhân vật bụng chứa huyền cơ, thông kim bác cổ, không thì làm sao chế tạo được cả thuốc mê.

Hàn Đào chuyển động nhục quang ngó nhìn bốn phía thấy cường địch trong đó có cả Quân Trung Phụng và Tần Nhi đều ngã ngựa, Nằm lăn dưới đất và tựa hồ hôn mê bất tỉnh. Trong lòng rất lấy làm kỳ hỏi :

- Phương huynh ! Chúng ta cũng chưa uống thuốc giải mà sao không bị hôn mê té xỉu ?

Phương Tú cười đáp :

- Nếu y mà cho nhị đệ uống một cách công khai thuốc giải thì dĩ nhiên chúng ta đã biết trước thùng xe chứa thuốc mê rồi và không thấy chuyện bất ngờ nữa.

Hàn Đào lại hỏi :

- Chẳng hiểu gã dùng phương pháp gì mà khiến cho pháo nổ được ?

Phương Tú đáp :

- Hỡi ôi ! Tài ba của Tín nhi thật ra ngoài sức tưởng tượng của con người. Giả tỷ chúng ta uỷ thác đại sự cho y từ trước thì đâu đến nỗi bị thất bại xiểng liểng và gây nên thảm cuộc như ngày nay.

Hàn Đào lắc đầu nói :

- Hỡi ơi ! Tuy gã bụng chứa huyền cơ, nhưng tư tưởng của gã lại khác hẳn chúng ta.

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Để rồi chúng ta tìm cách từ từ đưa y vào khuôn phép.

Hắn nói xong từ trên xe nhảy xuống, chạy tới vùng tay lẹ điểm vào huyết đạo bọng Quân Trung Phụng, Thiết kiếm đạo nhân.

Hàn Đào hỏi :

- Nhị đệ điểm huyết bọng chúng làm chi ?

Phương Tú đáp :

- Để bắt chúng bỏ lên xe.

Hàn Đào hỏi :

- Sao không vung kiếm giết phước bọn chúng đi cho rồi. Chúng ta đã chạy vong mạng bên trời góc biển mà còn đem cả địch nhân đi trốn chung với họ hay sao ?

Phương Tú đáp :

- Bọn này nên lưu lại. Chúng sẽ có chỗ đắc dụng cho ta.

Hàn Đào hỏi :

- Đắc dụng ở chỗ nào ?

Phương Tú đáp :

- Có thể dùng chúng để uy hiếp. Vạn nhất mà bị bọn Lý Hàn Thu rượt tới nơi, chúng ta nhờ món này để đưa điều kiện ra.

Hắn ngừng lại một lúc rồi hỏi :

- Hàn nhị đệ ! Nhị đệ chuẩn bị đi trốn lánh tận bên trời góc biển thật chăng ?

Hàn Đào đáp :

- Hiện giờ đại thế hống rồi. Tín nhi lại không chịu đồng tâm hiệp lực với bọn ta. Tiểu đệ nghĩ rằng non xanh còn đó không lo hết củi đun. Chúng ta hãy tạm thời ẩn lánh cuộc phong ba rồi hãy từ từ mưu mà dựng lại cơ đồ.

Phương Tú lắc đầu nói :

- Nếu chúng ta buông tay bỏ đi thì e rằng sau này vĩnh viễn chẳng còn cơ hội nào ngóc đầu lên được nữa.

Hàn Đào hỏi :

- Ý đại ca muốn sao ?

Phương Tú đáp :

- Chúng ta nên ở lại để coi cứu cánh. Nếu trong một trận mà Kế Tín chế phục được quần hào thì mượn cơ hội trở lại mở cờ giống trống.

Hàn Đào hỏi :

- Gặp trường hợp Kế Tín không địch nổi đối phương thì sao ?

Phương Tú đáp :

- Chúng ta ẩn vào một nơi kín đáo để quan sát. Nếu tình thế bất lợi thì phải đi lánh nạn. Vạn nhất bị bên địch phát giác ra thì mình đem bọn Quân Trung Phụng, Tần Nhi làm con tin cũng có thể bắt họ thương lượng.

Hàn Đào trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Được rồi ! Tiểu đệ xin theo ý của đại ca. Bây giờ chúng ta nên làm thế nào ?

Phương Tú đáp :

- Bây giờ chúng ta lại lên xe đi. Trước hết chúng ta tìm một nơi kín đáo dấu bọn Quân Trung Phụng rồi sẽ tính.

Nguyên Hàn Kế Tín đã tính toán rất chu đáo, chẳng những ngấm ngấm cho Phương Tú, Hàn Đào uống thuốc giải, mà còn cho những ngựa kéo xe ăn thuốc ngừa độc, nên chúng vẫn bình yên không té xỉu, những con ngựa kéo xe chạy đi ăn cỏ bấy giờ đã trở lại.

Hàn Đào cũng động thủ giúp Phương Tú khuôn bọn tăng lương cùng Dư Dương lên xe.

Nhưng hấn căm giận thiếu niên dùng phán quan bút liên vùng kiếm chém chết gã.

Phương Tú thấy vậy không khỏi chau mày, song hấn nhẫn nại không lên tiếng trách cứ Hàn Đào.

Giang Nam Song Hiệp khuôn mọi người bỏ hết lên xe rồi.

Phương Tú buộc lại giây cương rồi gia roi cho ngựa chạy. Bánh xe lóc cọc lao về phía trước.

Hai người này đã quen thuộc địa hình nên tìm được một nơi kín đáo ngay.

Phương Tú xuống xe cấp Quân Trung Phụng, Tân Nhi xuống theo. Còn Hàn Đào thì cấp nhà sư Thiếu Lâm là Thiết kiếm đạo trưởng nhảy xuống xe.

Phương Tú đặt hai cô gái xuống rồi cột giây cương thả ngựa chạy.

Hấn lại châm lửa đốt xe rồi cười nói :

- Nhi đệ ! Chúng ta có bốn con tin này, không chừng có thể cứu mạng được cả cho Tín nhi.

Đoạn hấn cấp hai cô gái rảo bước chạy về phía trước.

Hàn Đào cưỡi Thiết kiếm đạo trưởng cùng nhà sư Thiếu Lâm vừa chạy theo Phương Tú vừa nói :

- Đại ca ! Du Tiểu Quyên và Lý Hàn Thu không thấy bọn Tân Nhi, Quân Trung Phụng tắt cho rất nhiều chân tay đi truy tìm. Tiểu đệ e rằng trong vòng mười dặm, chúng ta không có chỗ nào ẩn thân được.

Phương Tú đáp :

- Tiểu huynh cũng nghĩ vậy, nên chúng ta phải tính đến chuyện bất ngờ. Cứ tình trước mà nói thì mưu trí quan trọng hơn cả võ công.

Hàn Đào nói :

- Nhất thiết mọi việc đều do đại ca xếp đặt.

Phương Tú không nói gì nữa, cấp hai cô gái phóng chân chạy về phía trước thật mau.

Hấn chợt nhớ ra điều gì, liền nói :

- Chúng ta vừa phóng hỏa đốt xe khiến cho bên địch chú ý, cũng là cách để mình có thời cơ chạy trốn, vậy chúng ta phải đi thật mau.

Hàn Đào liền cầm cổ chạy theo Phương Tú.

Hai người chạy một mạch chừng bốn năm dặm đường thì đến một khu mô mã ngổn ngang.

Phương Tú dừng bước liếc mắt nhìn bốn phía một lượt rồi tiến vào trong khu mô mã.

Hàn Đào chau mày nói :

- Chỗ này kể ra cũng hoang vu nhưng chưa thể gọi là kín đáo.

Tiểu đệ nghĩ rằng Du Tiểu Quyên và Lý Hàn Thu có thể tìm tới đây được.

Phương Tú không trả lời, đi thẳng đến trước một ngôi mộ lớn.

Đặt hai cô xuống. Hắn đẩy một tấm bia đá bị cỏ dại mọc đầy che lấp.

Bia đá vừa mở ra liền nhìn thấy một huyết đạo.

Hàn Đạo lấy làm kỳ hỏi :

- Sao đại ca biết tấm bia đá này có thể chuyển động ?

Phương Tú cấp hai cô lên vừa chạy vào vừa nói :

- Nơi đây tiểu huynh đã dự bị làm một chỗ ẩn thân. Cả ngôi mộ lớn này cũng là mả giả. Phía trong khá rộng lại chứa đủ những đồ dùng.

Nếu chúng ta không muốn ra thì ở lại trong này mười bữa nửa tháng cũng không thiếu thốn.

Hàn Đạo theo Phương Tú tiến vào huyết động.

Phương Tú lại chuyển động cơ quan trong mộ cho tấm bia trở về chỗ cũ. Đoạn hắn quét lửa thấp môi. Lập tức trong nhà hầm sáng sủa.

Phía trong ngôi mộ này không có quan tài chi hết, lại đặt hai chiếc giường gỗ, có chỗ thông hơi ngầm. Vì vậy trong nhà không cảm khó thở.

Phương Tú đặt Quân Trung Phụng và Tân Nhi xuống. Hắn điểm vô huyết đạo tứ chi của hai cô trước rồi mới giải khai huyết đạo cho hai cô.

Bây giờ hơi thuốc đã tan.

Quân Trung Phụng tỉnh lại liếc mắt nhìn quanh rồi hỏi :

- Đây là địa phương nào ?

Phương Tú đáp :

- Đây là một ngôi mộ cổ không nhìn thấy ánh mặt trời.

Quân Trung Phụng cười lạt nói :

- Ta nhớ là trúng phải thuốc mê chưa bao lâu thì phải.

Phương Tú cười đáp :

- Cô nương yên phận đi là hơn. Ta cùng Hàn hiền đệ là những người dày công hàm dưỡng thật, nhưng vào hoàn cảnh này khó có thể giữ cho khỏi nổi nóng. Nếu cô làm náo loạn là rước lấy sự khổ nhục mà thôi.

Tân Nhi khẽ bảo Quân Trung Phụng :

- Bất cứ thủ đoạn gì bọn họ cùng làm được, Quân cô nương chẳng nên tranh luận làm chi, nằng đảng mắt nhìn Phương Tú, Hàn Đào rồi hỏi :

- Hai vị cầm tù bọn tiện nữ ở đây là có dụng ý gì ?

Phương Tú cười lạt đáp :

- Con nha đầu kia. Người ăn cây táo rào cây thầu đâu. Ai ngờ bữa nay lại lọt tay ta. Ta muốn phanh thây người làm muôn đoạn mới hả giận.

Tân Nhi hững hờ đáp :

- Một tên tiện nha đầu chết chẳng có gì đáng tiếc, nhưng Phương viện chúa không nên vì tức giận tiểu nữ mà huỷ hoại thân mình.

Hàn Đào khẽ khuyên giải :

- Trước tình trạng này, mọi việc đều do đại ca xếp đặt lo toan để mưu đồ thắng địch. Vậy đại ca không nên nổi nóng vì một ả nha đầu.

Phương Tú gạt đầu ngo Tàn Nhi nói :

- Hiện giờ ngươi còn có cơ hội để chuộc tội.

Tàn Nhi dường như đã hiểu sâu xa lòng dạ Phương Tú. Nên mỉm cười nói :

- Cơ hội gì ?

Phương Tú đáp :

- Hễ ngươi nói thực cho ta hay hiện giờ Du Tiểu Quyên ở đâu ? Thị có bao nhiêu cao thủ viện trợ, và quyết chiến ở chỗ nào ? Nếu ngươi khai thực thì ta tha chết cho.

Tàn Nhi trầm ngâm một chút rồi cười đáp :

- Nhân lực khá nhiều, già có trẻ có. Nhưng là những người ít qua lại giang hồ nên tiểu nữ không quen biết mấy.

Phương Tú cười khẩy hỏi :

- Tàn Nhi ! Phải chăng ngươi muốn ném mùi đau khổ ?

Hắn vừa hỏi vừa cất bước sấn sổ đến trước mặt Tàn Nhi rồi nói tiếp :

- Thủ đoạn của lão phu ngươi đã biết rõ. Lão phu không có dạ nhân từ với ai đâu.

Tàn Nhi nói :

- Tiểu nữ biết lắm. Những lời tiểu nữ nói đó toàn là sự thực.

Phương Tú thò tay vào bọc móc lưỡi đao truy thủ ra nói :

- Trước hết ta hãy đâm ngươi mấy đao.

Hắn từ từ giơ đao truy thủ lên.

Tàn Nhi vẫn bình tĩnh tuyệt không lộ vẻ gì sợ hãi.

Hàn Đào vội nắm Phương Tú lại cười nói :

- Đại ca ơi ! Dường như bọn chẳng sợ biện pháp này.

Phương Tú hỏi :

- Vậy bây giờ làm thế nào !

Hàn Đào cười nói :

- Chúng ta đã bị thua xiểng liểng, chưa thể biết trước có thể gây dựng lại cơ đồ được hay không ? Hiện giờ có hai thiếu nữ xinh đẹp ở bên mình, sao không hưởng thụ cho thỏa mãn lòng già ?

Phương Tú thu đao truy thủ về ngấp ngừng hỏi :

- Theo ý nhị đệ thì...

Hàn Đào ngắt lời :

- Tiểu đệ muốn ta chia nhau mỗi người một cô, Phương huynh là đại ca có quyền lựa chọn trước.

Tàn Nhi nghe Hàn Đào nói vậy không khỏi kinh hãi. Cô đưa mắt nhìn Quân Trung Phụng nói :

- Quân cô nương ! Chẳng thà chúng ta liều chết chứ không để tấm thân trong trắng bị ô nhục.

Quân Trung Phụng vẻ mặt lạnh lùng bình tĩnh, dường như trước cơn gió dữ, chẳng khiến cho cô sồn lòng. Cô từ từ quay lại nhìn Tần Nhi, đáp :

- Nếu họ thực lòng cường hiếp bọn ta, tưởng chẳng cần phải chờ Lý Hàn Thu đến ra tay hạ sát.

Phương Tú, Hàn Đào nghe Quân Trung Phụng nói vậy không khỏi sửng sốt hỏi :

- Cô nương bảo sao ?

Quân Trung Phụng hỏi lại :

- Các có biết tiểu nữ là con gái Quân Thiên Phụng không ?

Phương Tú hỏi lại :

- Biết thì làm sao ?

Quân Trung Phụng đáp :

- Gia gia tiểu nữ bị chết dưới lưỡi kiếm của Lý Hàn Thu. Mẫu thân tiểu nữ căm hận cũng tự tử mà chết. Huynh trưởng thành người tàn phế. Tiểu nữ cũng chịu hết mọi sự đau khổ khinh nhờn. Mối thù sâu tựa bể ấy...

Phương Tú ngắt lời :

- Đúng thế ! Cô nương với gã có mối thâm thù mà lại đi giúp gã đối nghịch với bọn lão phu ư ?

Quân Trung Phụng đáp:

- Gã có thế lực lớn mà bản lĩnh cao cường. Tiểu nữ không địch nổi gã, nhưng cũng không muốn mượn tay người khác giết gã.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Theo ý cô nương thì...

Quân Trung Phụng nói ngay:

- Tiểu nữ muốn chính tay mình đâm chết gã.

Hàn Đào hỏi móc:

- Vì thế mà cô giúp gã?

Quân Trung Phụng đáp:

- Tiểu nữ hiện đang giám thị gã. Gã đã có lời ước hẹn sau thời hạn ba tháng sẽ để mặc ý cho tiểu nữ tung xẻo. Tiểu nữ muốn bắt sống gã để tể vong linh song thân.

Phương Tú hỏi:

- Cô nương tin được lời gã chẳng?

Quân Trung Phụng đáp:

- Gã là người hào kiệt, nói sao đúng vậy. Tiểu nữ có thể tin được.

Phương Tú cười nói:

- Hãy cứ kể Lý Hàn Thu theo đúng lời hứa, nhưng chắc đâu Du Tiểu Quyên sẽ để cho cô làm như vậy?

Quân Trung Phụng hỏi:

- Lý Hàn Thu đã chịu chết mà tiểu nữ muốn giết gã. Việc này có liên quan gì đến Du Tiểu Quyên?

Cô dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu các vị bị Lý Hàn Thu giết rồi thì các vị đã có tiểu nữ báo thù cho. Bằng các vị giết tiểu nữ đi rồi các vị cũng chết thì chẳng ai trả thù cho nữa, vì tiểu nữ chết rồi, dĩ nhiên Lý Hàn Thu khỏi phải thực hiện lời hứa.

o0o